

[Ninn-Hansen]

ne uden forhandlinger mellem parterne. Det er vi ikke tilhængere af og kan altså ikke give tilslutning til forslaget, således som det er fremsat.

Bent Olsen (CD):

Under en debat om arbejdsløsheden så tidligt som i 1974 udkastede CDs daværende regering tanken om en konference mellem regering, folketing, en række organisationer fra arbejdsmarkedet, økonomisk videnskab m. fl. Vi er således ikke helt fremmede over for den tanke, der muligvis ligger bag det forslag, der her er bragt frem. Vi kan dog ikke støtte forslaget, selv om vi også kunne ønske os en bred og dybtgående debat om en række omstændigheder, der berører overenskomsterne.

Vi har således før peget på, at der trænges til en overvejelse vedrørende den frie forhandlingsret, strejkeret kontra voldgift og andre ting. Men det bør være en almen, folkelig debat på mange planer. En arbejdsgruppe eller en studiekreds, som fremskridtspartiet her har foreslået, vil ikke tjene til at fremkalde den brede debat.

Vor gamle tanke gik på i en bestemt aktuel situation at bringe parterne og eksperterne under samme tag nogle dage, for at man kunne nærme dem til hinanden. Derimod tror jeg ikke på nytten af halvandet år på forskud at starte drøftelsen som her anvist. Faktisk troede vi næppe vore egne øjne, da vi først læste forslaget, som efter vor mening har karakter af et omsvøbsdepartement.

Ole Henriksen (SF):

Der er jo tale om en studiekreds, og de ting, som man kan forvente at studiekredsen skal beskæftige sig med, er selvfølgelig de mere nationaløkonomiske forhold, men man må vel også gå ud fra, at man skal kende de præmisser, der opstilles fra arbejdsmarkedets parters side, dvs. at man skal have nogle overenskomstkrav fra begge parter ført ind i debatten, før den bliver realistisk. Dem kender man ikke, og derfor må man da have med i billedet, synes jeg, hvis man skal forbedre forslaget, at der allerede nu skal rejses de overenskomstkrav, som man vil stille i begyndelsen af 1981. De må lægges på bordet i sådan en studiekreds.

Hr Uwe Jensen (Ribe a.) snakkede om, at man ville forsøge at skabe et forsvarligt og

sagligt grundlag for de kommende overenskomstforhandlinger til 1981. Det var jo det, man forsøgte med augustforliget i 1976, hvor man prøvede at lægge en indkomstramme på 6 pct., idet man i august måned sagde til parterne: I skal forhandle inden for disse rammer. De gik selvfølgelig også i skuddermudder, disse overenskomstforhandlinger, fordi man forlods greb ind over for en overenskomst. Man har prøvet andre varianter her op til sidste overenskomst, hvor man har haft trepartsforhandlinger og politiske underhåndsforhandlinger organisationer og politiske partier imellem. Også her viste det sig, at man kludrede, så overenskomsterne blev tabt på gulvet.

Når parterne, begge parter på arbejdsmarkedet, er opmærksomme på, at politikerne er så langt fremme med muligheden for at gribe ind som f. eks. ved augustforlig eller nu med dette forslag, så betyder det simpelt hen, at man formulerer nogle helt urealistiske krav, som kun kan opfyldes ved et indgreb. Det så vi også sidst, hvor man fra den ene side kom og sagde: »vi skal altså have ØD indført,« og fra den anden side kom og sagde: »vi skal have nedskåret lønningerne og væk med dyrtidsportioner og alt muligt«, noget, som begge parter vidste ikke kunne gennemføres, uden at der blev grebet ind. Det blev der selvfølgelig også. Også fordi man varslede konflikter i et omfang, som aldeles ikke var spor ansvarligt, hverken over for medlemmer eller over for samfundet, og som også var ganske urealistisk. Det var sådan set svaret fra organisationerne på forlods politiske indgreb.

Derfor er det klart, at vi må vende os imod en studiekreds på 37 medlemmer, der skal legalisere eller måske institutionalisere de indgreb, som vi er vant til efterhånden. Man vil udvide den trepartstanke, der ligger fra regeringens side, og hvis man udvider, ja, så når vi nogenlunde det samme resultat.

Egentlig burde man vel forvente, at socialdemokratiet syntes, dette faktisk var et skridt på den vej, ad hvilken vi bevæger os, og hvis man ville gå lidt videre, så kunne man da nok få disse tanker kørt ind. Jeg kan se, at arbejdsministeren ryster på hovedet, men i virkeligheden er man jo godt på vej til det. Vi er kun nået til trepartsforhandlingerne endnu, men det har da forbavset mig lidt, at